

* Število družtvenikov sv. Mohora je po poslednjem naznanilu 1057.

* „Narodne Novine“ zagrebske vreduje od novega leta gosp. dr. Demeter.

* „Przyjacieli Domowy“ marljivo vredovan od gosp. H. Stupnicki-ga v Lvovu, izhaja letos z ličnimi podobami obilo nadarovan; vsaki mesec mu je doložen tudi en list herbarja poljskega.

* „Slov. Noviny“ so razglasile slovanske koledarje za leto 1856 v avstrijskem cesarstvu, med katerimi je 20 česko-slovanskih, serbskih 6, poljskih 5, slovenskih 3, bulgarsk 1, horvašk 1.

Novičar iz raznih krajev.

Mnogim posestnikom — piše „Oest. Corr.“ — ki imajo kaj obligacij zemljišne odveze in jih prodati želé, bo vstreženo, da jim za gotovo povedati moremo, da avstrijska upnica za kupčijstvo in obertnijstvo (Creditanstalt für Handel und Gewerbe) nakupuje te obligacije. Posebno takim, ki deleč od Dunaja stanujejo in nimajo lahko priložnosti obligacije v dnar spraviti, pa tudi vsakdanjega obligacijnega kursa ne vejo, bo to po volji, da se zamorejo naravnost na imenovano upnico obrniti. — Po naj višjem sklepu od 6. t. m. mora pri letošnjem jemanji v vojake vsak rekrut 1. in 2. verste starosti 60 pavcov, v vsih družih višjih razredih pa 61 pavcov meriti. — Tudi vradniki, ki so začasno v ces. službi, imajo po ministerskem sklepu dobiti tisti poboljšek plače, ki je zavolj dragine za letošnjo zimo dovoljen ces. vradnikom. — Škofji zbor na Dunaji, ki se bo posvetoval o postavah zastran izpeljave konkordata, se bo začel mesca sušca. — Legar (tifus) na Dunaji odjenjuje. Da bi se bila spet kolera na Dunaji prikazala, ni res. — Upanje, da bo mir, se čedalje bolj

Farys.

Pesem Mickievičeva.

(Konec.)

Tačas se izpod solnca shoden oblak zruje;
Preganja z belmi krili me po nebosklepi,
Želi da takšen jezdec on na nebu sluje
Kakor bil sem jaz na stepi;
Nad glavo se mi privleče,
Grožnjo za menó šepeče:

„O bedaka, kje on jaha!
Tamkaj persi žeja tere,
Oblak z dežjem tam ne pere
S čela na debelem praha.
Nima ta neplodna loka
Srebrošumnega potoka,
Roso, preden na tla pade,
Veter gladni v let pokrade.“

Zastonj on žuga; dirjam in podvajam skoke,
Oblak utrujen skriva se v neba širjavo,
Zmiraj niže vklanja glavo,
Vpre se na čeri visoke.

Pogledam še enkrat zaničevavno v njega,
Za cel' obnebo za menoj okó zadržé ga.

Kaj kuje v sercu, kaže mi obličje;
Jel od jeze je rudeti,
Od zavida rumeneti,

Za hribi zgine začernevši po merličje.
Lêti, vranče, v gonji urni,
S poti orli, sivri burni!

Zdaj zasučem na krog sonca
Okol sebe luč očesno,
Širjo zemno in nebesno
Vidim oproščeno gonca;
Tú narave sna tišine
Ljudske noge ne budijo,
Tukaj življi mirno spijo
Ko neplašene zverine,
Ki njih čeda ne uteka
Vidši pervikrat človeka.

O Bog! jaz nisem prvi tú! sred kôpe v pesku
Ošancana se truma sveti v blesku;

Al blodi, al preži na rop tam za prežnjaki?
Ježci so beli, konje strašno zrem beleti,
Letim — stojé; kričim — molcé; to so mertvaki,
'Z peska stara karavana

Je od vihrov izkopána,
Veljblódog hrodja jezđjo jezdecov škeleti.

Jame, kjer oči so bile,
In čeljusti s trupla spale
S curkom pesek ven so lile,
Grozne glase so mermrale:

„Kam letiš, Bedvin brezumni?
Tam so huragani šumni!“

Jaz dirjam; strahi so m' neznani;
Lêti, lêti konj moj vrani,
S poti trupla, huragani!

Naj prvi vihrov, kar jih Afriko preleta,
Samotno huragan po peščenini šeta,
Zagleda me od deleč in čudeč se vstavi,
Na mestu se okrog verté sam sabo pravi:
Kdo vetrov, mlajih bratov mojih, revnoličen
Si upa tamkaj v letu burnem tak pritličien
Teptati pod, ki je edino moja dota?

Zatúl', in k meni se kot piramida mota,
Zapazi, da sem smerten in brez straha mame
Jezzen zaceptá po tlaku,
Da j' Arabja vsa v oblaku

In kakor tiča grif me v kremplje vjame,
Speka, žge z ognjenim dihom,
Prah valí s perotnim pihom.

Dviga kviško, h tlam me treska,
Siplje ná me breme peska;
Jaz se dvigam, krepko rujem,
Tergam mu iz sklepov ude,
Trup peščení razkosujem,
Vá-nj zobé zasájam hude.

Želi, da mi v nebo kot stolp iz rok ubegne,
Ne 'srjuje se; čez pol se zlomi in potere,

V peskodežji z vis se vdere,
In trup, dolg kakor mestni rov, pred mene legne.
Oddihnem si, in k zvezdam se ozrem prešerno,
In z zlatimi očmi vseh zvezd število

uterjuje, in od cesarja Napoleona se celó pripoveduje, da se nadja, svoji državi ob enem dve važni novici oklicati: rojstvo cesarjeviča ali cesaričinje in pa sklep mirú. Sila radovedno se je pričakovalo, kaj bo ob začetku državnega zbora 31. januarja kraljica angležka o ti zadevi rekla. Takole se glasé njene besede: Resno pozornost sem obračala na vojskine priprave za to leto; al v tem, ko je bilo sklenjeno, da bomo vse žile napeli za vojsko, sem spoznala za svojo dolžnost, ne zavreči predlogov, kateri obetajo gotov mir. Zatega voljo sem s svojimi zavezniki privolila v navete avstrijske, in zadovoljna Vam morem danes povedati, da smo se zedinili o nekterih pogojih, od katerih pričakujem, da bojo podlaga mirne sprave. Obravnave za to se bojo v kratkem v Parizu začele. Pridruživši se tem obravnavam bom skerbela, da se zadeve, zavolj katerih se je vojska pričela, ne bojo nikakor prezerle, pa tudi vojskinih priprav ne bom opustila, dokler se ne bo popolnoma dostojna pogodba sklenila“. Ko se je državni zbor po navadi potem pomenkovati začel, kaj naj bi odgovoril na kraljični nagovor, je minister Palmerston rekel; „tudi cesar Napoleon, miroljuben kakor angležka dežela, priprav za vojsko ne bo opustil; kadar se bo pa zbor v Parizu za sklep mirú začel, prosim državni zbor, naj se tako véde kakor terja nježna stvar“. Poslanca Roebuk in Evans se zoperstavita ti terjatvi. — 1. dan t. m. opoldne je bil na Dunaji protokol podpisan, s katerim so naprejne pogodbe zastran mirú zavezno moč zadobile. Zadnji čas v 3 tednih se bo zbor začel v Parizu. — 1. dan t. m. je knez Paskievič umerl v Varšavi za želodčnim rakom. — Knez moldavski Ghika je 23. dec. l. l. odpravil sužnost ciganov v ti deželi; od tega dneva ne sme nobeden več cigana kupiti ne prodati. — Letos se prerokuje dobra letina po tem, da od leta 1000 so vse leta, ki so se pisale s 56, dobre letine bile. Bog daj!

K meni se ozrè nezmerno,
Ker ni na zemlji razun mene duše bilo.

Kak dobro dé, oddihati na persi cele!

Diham polno, dih dih tira,
Vetrov vseh Arabistana pihljaj
Ni mi dosti za oddihljaj.

Kak dobro dé, tú gledati na oči cele!

In okó se mi odpira,
Tako daleč se ozira,
Da od sveta več zavzema,
Kar ga vidokrog objema.

Kak dobro dé, se lécati na roke cele!
Na ravnost proti svetu roke sem raztegnil,
Češ, od shoda na zahod ga bom obsegnil.
Letí mi misel v modrega neba globine,
Le više, više, više do nebes versine;
Ko čbela z želom tudi serce dá pogrebu,
Takó za mislijo topim jaz dužo v nebu.

M. Kračmanov.

Pogovori vredništva.

Pisma, po katerih se terja kak neprejet list „Novic“, naj se pošiljajo nezapečatené, ker take so poštnine proste. Nefrankiranih ne moremo jemati. — Na mnoge vprašanja: Vsaka pòla „občne povestnice“ velja za naročnike „Novic“ 4 kraje., izdanih je dosihmal 33 pòl in pol. — Gosp. J. G. v C.: Razveselilo nas je pismice Vaše, ker nam lepo razodeva, da ne želíte Ikar biti po pravlicah starega basnoslovja. Ker gotovo pevca duh v Vas klije, bi škoda bilo ako bi zanemarili saj „quartum prematur in annum“. — Gosp. J. V. v Žar: Hvala lepa za poslano in obljubljenó. Prihodnja torbica bi utegnila popraviti zmote letošnje, katerih večidel je rokopis kriv; nismo se upali popravljati, čeravno se nam marsikaj ni prav zdelo; jako dobro se prilgajo per parenth. et cl. razjasunjenja takih prisl., ki se težje umevajo.